

21. 2. 2014

ID: 93695

Žaloba o náhradu nemajetkové újmy za nesprávný úřední postup a odměna advokáta

Odměna advokáta za zastupování v řízení, jehož předmětem je náhrada nemajetkové újmy za nesprávný úřední postup či nezákonné rozhodnutí ve smyslu zákona č. [82/1998](#) Sb., se vypočte z tarifní hodnoty stanovené podle § 9 odst. 4 písm. a) vyhlášky č. [177/1996](#) Sb.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 30 Cdo 3378/2013, ze dne 29.1.2014)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci žalobce J. J., zastoupeného JUDr. J.J., advokátem se sídlem v P., proti žalované České republice - Ministerstvu spravedlnosti, se sídlem v P., o náhradu nemajetkové újmy, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2, pod sp. zn. 41 C 224/2010, o dovolání žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 5. 2013, č. j. 28 Co 536/2011-120, tak, že dovolání se odmítá.

Z odůvodnění :

V tomto řízení se žalobce domáhá, aby mu žalovaná zaplatila celkem 360.000,- Kč se zákonnými úroky z prodlení, a to z titulu poskytnutí přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu, která mu měla vzniknout v důsledku trestního stíhání, které bylo zahájeno dne 8. 1. 2009 proti jeho osobě pro podezření ze spáchání trestného činu znásilnění ve smyslu § 241 odst. 1, 2 trestního zákona. Žalobce podal proti rozhodnutí o zahájení trestního stíhání stížnost, která byla zamítnuta dne 23. 1. 2009. Dne 14. 4. 2009 podal státní zástupce na žalobce obžalobu pro uvedený trestný čin. Obvodní soud pro Prahu 8 rozsudkem ze dne 18. 9. 2009 žalobce obžaloby zprostil, neboť nebylo prokázáno, že se skutek stal. Městský soud v Praze dne 15. 12. 2009 zamítl odvolání státního zástupce, a zprošťující rozsudek tak nabyl právní moci. Uvedené trestní stíhání dle tvrzení žalobce vážným způsobem zasáhlo do jeho osobního života i života jeho rodiny a sám žalobce utrpěl psychické trauma. V době, kdy proti němu bylo trestní stíhání vedeno, byl zletilý jen krátce a studoval na gymnáziu v maturitním ročníku. Nikdy před tím trestán nebyl.

Obvodní soud pro Prahu 2 rozsudkem ze dne 30. 6. 2011, č. j. 41 C 224/2010-45, ve výroku I. uložil žalované povinnost zaplatit žalobci 50.000,- Kč s tamtéž určenými úroky z prodlení, ve výroku II. zamítl žalobu co do 310.000,- Kč společně s požadovanými úroky z prodlení z této částky a ve výroku III. rozhodl o náhradě nákladů řízení.

K odvolání žalobce i žalované odvolací soud rozsudkem ze dne 8. 2. 2012, č. j. 28 Co 536/2011-78, změnil výrok I. rozsudku soudu prvního stupně tak, že žalobu co do 50.000,- Kč společně s požadovanými úroky z prodlení zamítl, jinak rozsudek odvolacího soudu potvrdil (výrok I.) a rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů (výrok II.).

K dovolání žalobce Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 17. 1. 2013, sp. zn. 30 Cdo 1777/2012-104, zrušil rozsudek odvolacího soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší soud zrušil rozsudek odvolacího soudu jednak z toho důvodu, že byl založen na skutkovém zjištění, které nemělo oporu v provedeném dokazování, jednak proto, že odvolací soud na daný případ nesprávně aplikoval § 12 odst. 1 písm. a) zákona č. [82/1998](#) Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci

rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. [358/1992](#) Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů – dále též jen „OdpŠk“. Konečně důvodem pro zrušení rozsudku odvolacího soudu bylo i to, že jím byla porušena zásada presumpce nevin.

V následném rozhodnutí (uvedeném v záhlaví) odvolací soud změnil výrok I. rozsudku soudu prvního stupně tak, že konstatoval „porušení práva žalobce na zachování lidské důstojnosti, osobní cti, dobré pověsti a práva na soukromí v trestním řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 8 pod sp. zn. 32 T 41/2009 pro trestný čin znásilnění podle § 241 odst. 1, 2 trestního zákona, které skončilo zproštěním obžaloby“, přičemž žalobu co do zaplacení 50.000,- Kč zamítl. Jinak odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně - co do rozhodnutí o věci samé - potvrdil a rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo.

Soud prvního stupně dospěl k závěru, že nárok žalobcem uplatněný je zčásti důvodný, neboť v důsledku zprošťujícího rozsudku lze považovat rozhodnutí o zahájení trestního stíhání za nezákonné. Dojde-li k vydání zprošťujícího rozhodnutí či k zastavení trestního stíhání, lze obecně konstatovat, že takové trestní stíhání představuje značný zásah do osobnostních práv poškozeného a tento zásah je třeba do určité míry presumovat. Trestní stíhání žalobce proto představovalo značný zásah do práv garantovaných v čl. 10 Listiny základních práv a svobod, zejména do práva na zachování lidské důstojnosti, osobní cti, dobré pověsti a práva na soukromí. Dopad trestního stíhání do poměrů žalobce byl umocněn tím, že se jednalo o obvinění ze spáchání trestného činu znásilnění, tedy trestného činu, jenž je z pohledu veřejnosti považován za velmi závažný a je vnímán značně negativně. Trestní stíhání ovlivnilo vztah žalobce k ženám, avšak nebylo prokázáno, že by se nějak podepsalo na jeho studijních výsledcích.

Odvolací soud ve svém druhém rozsudku dospěl - vázán právními názory odvolacího soudu - k závěru, že odvolání žalované je důvodné, ale jen zčásti.

Žalobci nepochybně vznikl nárok na náhradu nemajetkové újmy způsobené zahájením trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem ve smyslu § 8 odst. 1 OdpŠk. Žalobce má tedy nárok na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění podle § 31a odst. 2 OdpŠk. Odvolací soud vyšel též z rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, uveřejněného pod číslem 122/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího soudu vydaná po 1. 1. 2002 jsou též dostupná na internetových stránkách www.nsoud.cz). V něm Nejvyšší soud uvedl obecná kritéria rozhodná pro posouzení rozsahu nemajetkové újmy vzniklé v důsledku trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem (povaha trestní věci, délka trestního stíhání, následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře poškozené osoby). Vedle toho je třeba podle § 31a odst. 2 OdpŠk při stanovení formy a výše zadostiučinění přihlídnout k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. V této souvislosti je třeba rovněž zohlednit důvody, pro které k zastavení trestního stíhání či zproštění obžaloby došlo. Přitom je třeba vycházet z toho, že forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, t.j. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namísto pouze tehdy, jestliže by se z hlediska slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat.

Odvolací soud vzal v potaz, že žalobci vznikla újma v důsledku zahájení a vedení trestního stíhání pro trestný čin znásilnění, což mělo nepochybně negativní dopad do jeho psychické sféry. Na druhé straně žalobce nebyl omezen na osobní svobodě, protože nebyl stíhán vazebně. Intenzita zásahu do jeho osobnostní sféry nebyla výraznou měrou umocněna dalšími individuálně určenými závažnými skutečnostmi, neboť nešlo o vykonstruovanou kriminalizaci a trestní represi, byly prováděny standardní vyšetřovací úkony, které vyšetřování tohoto trestného činu vyžadují. Trestní stíhání nemělo dopad na studijní výsledky žalobce a nedošlo k narušení profesní, rodinné či jiné sféry jeho života. Vzhledem k tomu, jak sám žalobce popisoval, jakým způsobem došlo ke skutku, který

považoval za zcela obvyklé chování ve skupině osob, v níž se pohyboval, lze konstatovat, že trestní stíhání mohlo napomoci tomu, aby se žalobce „ve vztahu k ženám choval více odpovědně.“ Odvolací soud „nabyl přesvědčení“, že důležitou okolností pro stanovení výše zadostiučinění je i chování poškozeného, kterým ke vzniku nemajetkové újmy přispěl, i když to nevede k závěru o tom, že si trestní stíhání zavinil sám, a tím pádem k absenci odpovědnosti státu za vzniklou újmu. Nelze totiž přehlédnout, že v inkriminovanou dobu žalobce za účasti nezletilé osoby požíval alkoholické nápoje, tuto osobu následně pozval spolu s dalšími dvěma osobami do domu svých rodičů, kde jí ve vinném sklípku umožnil další konzumaci alkoholických nápojů a mezi žalobcem a nezletilou dívkou došlo k sexuálnímu kontaktu. V průběhu trestního řízení žalobce svého jednání litoval a nabízel nezletilé dívce květiny, tedy připustil, že jednal nevhodně. Ke zproštění obžaloby došlo proto, že nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž byl obžalovaný (žalobce) trestně stíhán, neboť „uvedený sexuální kontakt byl oboustranný a zcela dobrovolný a došlo k jakémusi nedorozumění.“ Konečně nebylo zjištěno, že by žalobce byl záměrně kriminalizován orgány činnými v trestním řízení. Všechny uvedené okolnosti vedly odvolací soud k závěru, že přiznání zadostiučinění nad rámec konstatování porušení práva není namístě.

Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání, neboť podle jeho názoru spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Odvolací soud se výrazně odchýlil od závěrů soudu dovolacího, nerespektoval jeho pokyny a řada právních otázek by měla být posouzena jinak. Žalobce zásadně nesouhlasí s tím, že „pouhé konstatování porušení práva žalobce“ je dostačující „bez náležité saturace této újmy v penězích“. Dovolatel proto klade otázku, zdali délka a několikastupňové soudní řízení o náhradu nemajetkové újmy mají vliv na formu a výši odškodnění. Dovolatel má za to, že v takovém případě je zadostiučinění ve formě konstatování porušení práva zcela nedostatečné. Dovolatel má dále za to, že běžná jednání, která nevybočují z obecných principů chápaných jako standardní a zejména projevy společenské slušnosti (obdarování květinami), nemůže být takovým razantním důvodem pro odepření náhrady nemajetkové újmy v penězích. Chování žalobce takové intenzity, která by odůvodňovala odepření zadostiučinění v penězích, nenastalo. V této souvislosti klade otázku, zda nespravedlivé trestní stíhání může být pro poškozeného tak přínosné, že jeho nárok na odškodnění v penězích nemůže být dán. V dané věci nelze vůbec konstatovat, že orgány činné v trestním řízení nepochybily a jejich postup byl adekvátní a v mezích zákona. Orgány činné v trestním řízení naopak žalobce bez důvodu kriminalizovaly. Otázkou „zásadního právního významu“ tedy je, zdali postup vyšetřovatelů a státního zástupce, kteří opomíjeli důkazy ve prospěch obviněného a následně obžalovaného, je takovou skutečností, která indikuje náhradu nemajetkové újmy v penězích. Dovolatel dále poukazuje na to, že v důsledku zahájení trestního stíhání proti své osobě byl a je veden v databázi Policie ČR jako osoba trestně stíhaná pro trestný čin znásilnění. Odstranění této informace z registru policie nelze právně ani technicky provést, neboť tento údaj prochází několika databázemi. Tento údaj bude v uvedených databázích zaznamenán po celý život dovolatele. S ohledem na možný únik informací z těchto registrů je zcela zřejmé, že dovolatel bude takto postižen po velmi dlouhou dobu a uvedená informace proti němu může být kdykoliv a jakýmkoliv dehonestujícím způsobem použita. Přiměřeným zadostiučiněním je tedy podle názoru dovolatele potřeba „saturovat nejen bezprostřední následky nezákonného rozhodnutí, ale i následky, které jej budou postihovat v budoucnu. Dovolatel též brojí proti rozhodnutí odvolacího soudu o náhradě nákladů řízení. Namítá, že mu nebyla přiznána náhrada nákladů za celé řízení před čtyřmi stupni soudní soustavy s poukazem na to, že žalovaná a nikoliv žalobce, měla ve věci plný úspěch. Forma a výše zadostiučinění je přitom ve výlučné pravomoci soudu. Na daný případ se proto vztahuje § 142 odst. 3 o. s. ř. Na dovolatele je třeba hledět, jako by měl ve věci plný úspěch.

Dovolatel navrhl, aby dovolací soud zrušil rozsudek odvolacího soudu a v odvolání napadené části též rozsudek soudu prvního stupně a věc vrátil v tomto rozsahu soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Žalovaná ve svém vyjádření k dovolání uvedla, že odvolací soud v rámci stanovení přiměřeného

zadostiučinění přihlédl právě k těm okolnostem případu, které uvedl Nejvyšší soud ve svém kasačním rozhodnutí. Žalovaná poukazuje mimo jiné na to, že odvolatel ve společném prohlášení s nezletilou dívkou uvedl, že mezi nimi došlo k nevhodnému sexuálnímu kontaktu. Až po zahájení trestního stíhání začala nezletilá dívka měnit svůj postoj k celé věci, který vyvrcholil právě uvedeným společným prohlášením ze dne 25. 5. 2009, v němž nezletilá uvedla, že je jí líto, „že v noci ze dne 27. 8. 2008 na 28. 8. 2008 došlo, vlivem okolností, požitému alkoholu, zjitřených emocí a v důsledku vzájemného nedorozumění, k takovému jednání a jeho následkům.“ Jakmile se důkazní situace změnila v důsledku změny výpovědi nezletilé, byl dovolatel soudy obžaloby zproštěn. Postup orgánů činných v trestním tak byl zcela adekvátní a v mezích zákona. Rozhodnutí o zahájení trestního řízení lze podle konstantní judikatury Nejvyššího soudu považovat za „nezákonné rozhodnutí“, avšak konkrétní okolnosti daného případu vylučují, aby žalobcem tvrzená nemajetková újma byla kompenzována poskytnutím jakéhokoliv finančního zadostiučinění. Žalovaná tedy nesouhlasí s tvrzením žalobce, že odvolací soud se odchýlil od závěrů soudu dovolacího a že nerespektoval jeho pokyny. Žalovaná se plně s rozhodnutím odvolacího soudu ztotožňuje. Navrhla, aby dovolací soud dovolání zamítl.

Nejvyšší soud České republiky jakožto soud dovolací při projednání dovolání a rozhodnutí o něm postupoval podle zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu, ve znění účinném od 1. 1. 2013 (viz přechodné ustanovení čl. II, bod 7, zákona č. [404/2012](#) Sb.) do 31. 12. 2013 (viz přechodné ustanovení čl. II, bod 2 zákona č. [293/2013](#) Sb.) - dále též jen „o. s. ř.“

Dovolací soud dospěl k závěru, že dovolání podala osoba k tomu oprávněná, zastoupená podle § 241 odst. 1 o. s. ř. a že dovolání též splňuje zákonem stanovené náležitosti (§ 241a odst. 2 o. s. ř.).

Dovolání podle svého obsahu směřuje proti oběma výrokům rozsudku odvolacího soudu. Nejprve se dovolací soud zabýval přípustností dovolání v té části, v níž směřuje proti výroku o věci samé.

Podle § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Podle § 241a odst. 1 o. s. ř. dovolání lze podat pouze z důvodu, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

Dovolatel poukazuje na to, že odvolací soud se „výrazně“ odchýlil od závazných právních závěrů obsažených v předchozím kasačním rozhodnutí Nejvyššího soudu. Dovolací soud však takovou skutečnost plynoucí z argumentů dovolatele neshledal.

Dovolatel pouze obecně namítá, že dosavadní zadostiučinění ve formě konstatace porušení práva není dostatečné. Nejvyšší soud přitom již v minulosti několikrát zopakoval, že stanovení formy nebo výše přiměřeného zadostiučinění je především úkolem soudu prvního stupně a přezkum úvah tohoto soudu úkolem soudu odvolacího (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 12. 2010, sp. zn. 30 Cdo 4462/2009; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího soudu jsou dostupná na jeho internetových stránkách, www.nsoud.cz). Dovolací soud při přezkumu přiměřenosti formy či výše zadostiučinění v zásadě posuzuje právní otázky spojené s výkladem podmínek a kritérií obsažených v § 31a odst. 2 nebo 3 OdpŠk, přičemž poskytnutým zadostiučiněním se zabývá až tehdy, bylo-li by vzhledem k aplikaci těchto ustanovení na konkrétní případ zcela zjevně nepřiměřené.

Vliv délky samotného kompenzačního řízení na výši (případně formu) zadostiučinění připustil

Nejvyšší soud ve vztahu k odškodnění nemajetkové újmy za nepřiměřenou délku řízení. Nicméně i v takovém případě platí, že požadavek zvýšení zadostiučinění (resp. přiznání jiné formy zadostiučinění) až v dovolacím řízení není – ve smyslu § 241a odst. 6 o. s. ř. – přípustný. Nadto je také třeba poukázat na limity uvedení nových skutečností a změny žaloby v řízení před soudem prvního stupně tehdy, uplatní-li se postup podle § 118b odst. 1 a 2 o. s. ř. (na rozdíl od situace uvedené v § 118b odst. 3 o. s. ř.). To obdobně platí i pro řízení odvolací (viz § 205a odst. 1 a § 216 odst. 2 o. s. ř.); srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. 11. 2011, sp. zn. 30 Cdo 3340/2011. Dovolací soud tak ani v tomto případě nemohl k uvedené námitce dovolatele přihlídnout.

Jednání poškozeného bylo odvolacím soudem zohledněno jako okolnost daného případu svědčící pro závěr, že dostačující formou zadostiučinění pro žalobce je v daném případě konstatování porušení práva. Odvolací soud v tomto ohledu postupoval v intencích právního názoru obsaženého v předchozím kasačním rozhodnutí Nejvyššího soudu, že při stanovení formy či výše zadostiučinění je třeba v konkrétních případech přihlídnout i k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo ve smyslu § 31a odst. 2 OdpŠk, včetně zohlednění jednání poškozeného, pro které byl následně trestně stíhán. V této souvislosti lze poukázat i na závěr učiněný v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011 (uveřejněném pod číslem 122/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek), že „[F]orma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namísto pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat.“

Z dosavadního průběhu řízení a zejména ze skutečností zjištěných soudy nižších stupňů se nepodává, že by orgány činné v trestním řízení při vyšetřování podezření ze spáchání trestného činu dovolatelem postupovaly jakkoliv nestandardně či dokonce svévolně. Zpochybňování skutkových závěrů není přípustným dovolacím důvodem (§ 241a odst. 1 o. s. ř.).

Odškodnění případné újmy, která může žalobci vzniknout - jak sám uvádí - možným budoucím unikem informací o jeho trestním stíhání z policejních registrů, nemůže být předmětem tohoto řízení, neboť tím může být pouze taková újma, která již vznikla. Soudy v zásadě musí vycházet ze stavu, jaký je tu v době vyhlášení rozsudku (§ 154 odst. 1 o. s. ř.), a proto budování žalobních požadavků na budoucích a nadto nejistých skutečnostech je pro rozhodování soudu irelevantní.

Dovolatel též brojí proti výroku II. rozsudku odvolacího soudu, kterým nebylo žádnému z účastníků přiznáno právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Podle usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 9. 2013, sen. zn. 29 ICdo 34/2013 (schváleného k publikaci ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek na jednání občanskoprávního a obchodního kolegia dne 8. 1. 2014), platí: „Jestliže soudy nižších stupňů rozhodly, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před těmito soudy vedených, je pro posouzení, zda dovoláním napadenými výroky o nákladech řízení bylo rozhodnuto o peněžitém plnění nepřevyšujícím 50 000,- Kč, určující výše nákladů řízení, jejichž náhradu takto dovolateli odepřely.“

V daném případě by přicházela v úvahu náhrada spočívající ve vynaložených nákladech na odměnu advokáta za zastupování ve smyslu § 137 odst. 2 o. s. ř., na jeho hotové výdaje a na daň z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen odvést. Jelikož v době vyhlášení dovoláním napadeného rozsudku odvolacího soudu již byla Ústavním soudem zrušena vyhláška č. [484/2000](#) Sb., byla by odměna advokáta, tak jako i jeho hotové výdaje stanoveny podle vyhlášky č. [177/1996](#) Sb.

Vyhláška č. [177/1996](#) Sb. neobsahuje zvláštní ustanovení o tarifní hodnotě v případě, že se jedná o náhradu nemajetkové újmy způsobené nesprávným výkonem veřejné moci ve smyslu zákona č. [82/1998](#) Sb. V těchto případech ale nelze postupovat podle § 7 ve spojení s § 8 odst. 1 vyhlášky č. [177/1996](#) Sb., neboť tato ustanovení se zcela zřejmě týkají běžných soukromoprávních sporů o

zaplacení peněžitých částek, jež v případě věcného rozhodnutí ústí obvykle k deklaraci pohledávky nebo dluhu podle hmotného práva. Tato ustanovení nereflktují povahu kompenzačního řízení odrážející se zejména v § 31a odst. 2 OdpŠk, který je podle judikatury Nejvyššího soudu případem způsobu vypořádání vztahu mezi účastníky vyplývajícím z právního předpisu a v tomto ohledu omezuje účastníky v možnosti se svými nároky volně nakládat, neboť soud rozhodne o konkrétní formě zadostiučinění podle pořadí určeného v ustanovení § 31a odst. 2 OdpŠk za současného posouzení přiměřenosti zvolené formy zadostiučinění utrpěné nemajetkové újmy (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 6. 2011, sp. zn. 30 Cdo 1684/2010). Z toho vyplývá, že v kompenzačních řízeních o nárocích podle zákona č. [82/1998](#) Sb. nelze určit výši plnění či cenu práva (na přiměřené zadostiučinění) v době započetí úkonu právní služby (§ 8 odst. 1 vyhlášky č. [177/1996](#) Sb.), jestliže přiměřenost formy či v zadostiučinění závisí na posouzení soudu.

Na případy, kdy je předmětem řízení zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nesprávným výkonem veřejné moci, je při stanovení tarifní hodnoty podle vyhlášky č. [177/1996](#) Sb. přiléhavé aplikovat § 9 odst. 4 písm. a). Není totiž možné přehlédnout, že v řízeních, v nichž se jedná o odškodnění nemajetkové újmy způsobené nesprávným úředním postupem či nezákonným rozhodnutím, se jedná o kompenzaci za zásah do osobnostních práv poškozených v širším slova smyslu. Nemajetková újma, o jejíž odškodnění v takových řízeních jde, je totiž vždy následkem zásahu do některé ze složek nemajetkové (osobní) složky jednotlivce (poškozeného) - ať už jde o nepřiměřenou délku řízení (kdy se poškozený ocitá ve stavu nejistoty ohledně svých práv a povinností, která mohou být v řízení dotčena), nebo v případě trestních stíhání, která neskončí pravomocným odsuzujícím rozsudkem, nebo v případech nezákonného omezení osobní svobody atd.

Dovolací soud tedy dospěl k závěru, že odměna advokáta za zastupování v řízení, jehož předmětem je náhrada nemajetkové újmy za nesprávný úřední postup či nezákonné rozhodnutí ve smyslu zákona č. [82/1998](#) Sb., se vypočte z tarifní hodnoty stanovené podle § 9 odst. 4 písm. a) vyhlášky č. [177/1996](#) Sb.

V souzeném případě by odměna advokáta byla stanovena za devět úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, účast při jednání soudu prvního stupně dne 10. 3. 2011, účast při jednání soudu dne 23. 6. 2011, podání odvolání, podání vyjádření k odvolání žalované, účast při jednání odvolacího soudu dne 8. 2. 2012, podání dovolání a účast při jednání odvolacího soudu dne 15. 5. 2013), podle § 9 odst. 4 písm. a) a § 7 bodu 5 vyhlášky č. [177/1996](#) Sb., ve výši 27.900,- Kč. Jako náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. [177/1996](#) Sb., by náleželo za devět úkonů právní služby celkem 2.700,- Kč. Ani s připočtením daně z přidané hodnoty ve výši 21 % (6.426,- Kč) tedy výše náhrady nákladů řízení (celkem 37.026,- Kč), která byla rozsudkem odvolacího soudu dovolateli odepřena, nepřevyšuje hranici pro přípustnost dovolání ve smyslu § 238 odst. 1 písm. d) o. s. ř. (tedy výše uvedených 50.000,- Kč).

Jelikož dovolání nebylo shledáno přípustným, dovolací soud jej podle § 243c odst. 1 o. s. ř. odmítl.

(zdroj: www.nsoud.cz)

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Insolvenční řízení](#)
- [Exekuce](#)

- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vylučovací žaloba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Promlčení, insolvence](#)
- [Nepřiměřená délka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)